

САВРЕМЕНА ПРОУЧАВАЊА ЈЕЗИКА И КЊИЖЕВНОСТИ

Филолошко-уметнички факултет у Крагујевцу

САВРЕМЕНА ПРОУЧАВАЊА ЈЕЗИКА И КЊИЖЕВНОСТИ
Зборник радова са I научног скупа младих филолога Србије одржаног 14. фебруара 2009.
године на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу

Година I / Књ. 1

Издавач

Филолошко-уметнички факултет у Крагујевцу

Уредници

проф. др Милош Ковачевић
проф. др Радивоје Младеновић
доц. др Никола Рамић
мр Владимир Поломац

Рецензенти

проф. др Радоје Симић
проф. др Милош Ковачевић
др Стана Ристић, научни саветник
проф. др Радивоје Младеновић
проф. др Божинка Петронијевић
проф. др Рајна Драгићевић
проф. др Видан Николић
проф. др Јулијана Вучо
проф. др Тијана Ашић
доц. др Никола Рамић
доц. др Јелена Јовановић
доц. др Веран Станојевић
доц. др Анђелка Пејовић
доц. др Јована Димитријевић-Савић
др Сања Ђуровић

Лектура и коректура

др Сања Ђуровић
мр Владимир Поломац
Милица Милојевић

За издавача

проф. Слободан Штетих, декан ФИЛУМ-а

Технички уредник

Ненад Захар

Штампа

Импрес, Крагујевац

Тираж

300 примерака

Зборник радова са I научног скупа младих филолога
Србије одржаног 14. фебруара 2009. године на
Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу

САВРЕМЕНА ПРОУЧАВАЊА ЈЕЗИКА И КЊИЖЕВНОСТИ

Година I / књ. 1

Крагујевац, 2009.

Марина СПАСОЈЕВИЋ
Београд

О ВОДЕНИЧКОЈ ТЕРМИНОЛОГИЈИ РЕСАВСКОГ КРАЈА

У раду се даје преглед инвентара воденичке терминологије ресавског краја. Лексеме и вишечлани лексички спојеви су груписани по тематским групама, односно лексичко-семантичким пољима.

Кључне речи: воденица, терминологија, лексичко-семантичко поље, Ресава

0. Воденице и воденичарски занат представљају веома важан сегмент материјалне културе српског народа. Под налетом савремених технологија воденице постају раритетне и сужава се њихова функција. Овај некада веома развијен занат сада се изобичајио, и људи га обављају или из хобија или због породичне традиције, па лексика којом се именују ентитети из овог сегмента живота ишчезава из активног фонда српског језика и приближава се слоју историзама.

0.1. У воденичку терминологију спада скуп лексичких јединица којима се именује воденица, њени делови, активности које се обављају при њеном раду или којима се омогућава њен рад и сл. Циљ овога прилога је да се прикупи и презентује инвентар тих лексема (и лексичких спојева) у области средње Ресаве. Грађа је прикупљена од информатора родом из варошице Велики Поповић (ВП) и села Милива (М)¹ који су се у тим местима бавили овим занатом. Као полазиште и подстрек за ово истраживање послужио нам је рад о воденичкој терминологији рачанског краја и упитник за истраживање ове тематске групе речи, аутора Милосава Тешића, објављен у *Српском језику* III (Тешић 1998а и Тешић 1998б).

0.2. У овом терминолошком систему може се издвојити неколико семантичких поља на основу семантичких диференцијалних знакова: називи за воденицу и врсте воденице, називи за особе које се баве тим послом, делови воденице, називи радњи које се односе на сфере млевења жита, односно кукуруза, називи за врсте и квалитет млива итд.

1. Прво тематско или семантичко поље чини назив зграде са уређајем за млевење жита који покреће вода: *То је воденица*.

1 Информатори су нам били воденичари Милош Милорадовић (1935) из Великог Поповића и Павле Вуксановић (1937) из Миливе, а као додатни корпус користили смо и исказе мештана: Косаре Милорадовић (1931), Љубинке Спасојевић (1931), Љубице Спасојевић (1953), Љупчета Спасојевића (1955) и Вере Милорадовић (1962).

1.1. За тип воденице који је у овом крају заступљен, а покреће га речна или поточна вода користи се и назив *вошочџра*. Зграде могу стајати на *бешџнском* (темељу), на *бешџн* или пак на *сџјама*, тј. дрвеним дирецима. Термином *морџвке* етикетирају се воденице према типу градње. То су воденице које стоје уздигнуте над водом, а не на каменом темељу.

1.2. Претходно поменуто се поклапа са Мијатовићевим описом и типологијом воденица у етнографској студији о ресавској области, где се каже да „воденица има три врсте: поточарке или поточаре, ресавке и моравке. Поточарке су по грађи врло сличне ресавкама, само што су мало мање. Прве су на рекама и потоцима које не пресушују, а друге на Ресави. Моравке су сличне воденицама, којих има дуж Саве и Дунава, као и дуж све три Мораве. Оне су од дасака и стоје на 'скели' и 'пантону'. Основа им је правоугаона, а кров двостран. Ресавке и поточарке се граде на одводницама из главне реке, које се зову 'јаруге' (јаз). Оне су од дурунага, брвана или од цигле и камена. Покривене су ћерамидом или даском (шиндром). Обично су дводељне: у једном одељењу меље се брашно, а у другом је 'оџаклија' са ватриштем и димњаком, и у њој борави воденичар са помељарима. Прво је одељење обично над водом, а друго није. Ових воденица има са једним до шест витлова или каменова. На једној одводници или јарузи реке Ресаве у њеном доњем току могу да буду по пет шест воденица“ (Мијатовић 1930: 155–156). Назив *ресавка* нашим информаторима није познат, а јасно је да је реч о воденици поточари на речном кориту, а не на одводници. Дакле, ресавка би била етнографски, научни термин, који се не користи у народним говорима.

1.3. Према исказима наших информатора, у савременом језику је дошло до диференцијације лексема *воденица* и *млин*, мн. *млинови*. Прва се, наиме, користи за означавање зграде у којој је смештен уређај за млевење који покреће вода. На ово се место у данашње време долази да би се млевењем кукуруза добило брашно. Некада синонимна лексема – *млин* данас се користи за зграду са уређајем на електрични погон, где се добијају све врсте брашна: *Воденица меље се тишеница, меље се кукуруз, са шалџском, џџо клиџ, кџрен, јџрма и меље се џистио зрџно кукуруза за брџино џрџјино ... у млиџ на електричну стирџју ... ово се меље збоџ дрџгих џџишеба, а ово брџино џма мекџње више шџио се меље на вџду и лџба е џрџн, а у овџ вџлики електрични млинови више бџло брџино, истиџера се мекџње, избџце се*. Само је у неколико случајева лексемом *млин* именован сам уређај за млевење жита, односно – воденично камење (в. исказ под 3.2).

1.4. Као деминутиви егзистирају варијанте са суфиксима *-че* и *-(џ)* *ица*: *водениче* и *водениџица*, али од лексеме *млин* забележено је само *млиџче*, што је у складу са запажањем о распрострањености деминутивно-хипокористичког суфикса *-че* у овом говору (Пеџо–Милановић 1968: 359). *Nomina agentis* се од обе именичке лексеме творе суфиксом *-ар*, уз горепоменуто диференцијацију: *воденичар* – особа која ради у воденици, *млиџнар* – особа која ради у млину; а женска особа која обавља ове послове је *воденичарка*, односно *млиџнарка*. Посесивни придеви гласе *воденичаров*

и мли́наров, а релациони придеви који се граде од основе *nomina agentis* гласе воденичарски и мли́нарски, нпр.: *усу́као си се ка воденичарски ма́чак* : *изучио мли́нарски занáти*. Релациони придеви од именице воденица граде се двојаким суфиксима *-ан*, *-на*, *-но* и *-ски*, и гласе воденични и воденички, с тим што је прва варијанта раширенија, нпр.: *воденични шд́чак* : *воденички крај*. На именичку основу млин такође се додаје суфикс за творбу релационих придева *-ски*: мли́нски.

1.5. Место на коме је подигнута воденица назива се воденични *плáц* (М), а лексеме воденичиши́е или млиниши́е данас у овом крају нису познате.

2. Следеће семантичко поље чиниле би лексеме којима се номинује процес довођења воде до воденице и радње у вези са тим.

2.1. Уколико воденица не лежи на реци, вода се до ње доводи каналом који се назива *јару́га* / *јеру́га*² (у ВП) или *јеру́жина* (у М). Лексему *јару́га* наводи и Мијатовић „Од Деспотовца па наниже одваја се од Ресаве неколико воденичних јаруга (јазова), с једне и с друге стране, на којима међу воденице са по неколико витлова“ (Мијатовић 1930: 111). Као њен синоним даје лексему *јаз*, међутим, у овим местима лексемом *јаз* се означава преграда (од коља, прућа, земље и сл.) којом се вода из реке усмерава у јаругу. Каже се да се јазом *преграђује од веће воде, прáви се ма́ња, преврáћа се вòда за воденицу, јáз посто́ди да преврди вòду да преврáћа у пошто́ру. Јáз се прáви од коља и прућа и зéмље. Исилети́е се пру́ће, шò коље, као плóти и сшáвља се зéмља са зòрње сш́ране одáкле наилази вòда ... Вòда осéка се у шш́м шакозвáним јеру́гама. Вòда йде кроз јеру́гу* (ВП).

2.2. Сама радња постављања јаза, тј. прављења бране означава се глаголима **јазити*, **зајазити*: *Вòда ... од глáвне рéке ... се зајáзи рéка, погй́гне се, сшáви се брána, јáз* (ВП); *Јáз се јáзи шш́о скреће вòду за воденицу. Шш́дви се би́ју, па йду жи́це...* (М).

2.3. Лексемом *појáзак* означава се споредни канал који прихвата вишак воде из јаруге: *Воденица се посто́вља на јеру́гу, а јеру́га йма појáсци, јèдан-двá, зáви́си од дужине ... Онда кад прèвише вéлика вòда воденица не мòже да рáди ... шш́ појáсци служе да повучу́ вòду.*

2.4. *Гáз* је плитко место на реци где се прелази вода, а *ћèреј* је даска испред жлебова која спаја обале и служи за прелазак са једне обале на другу: *Ћèреј је мòс за прéлаз преко јару́жине* (М); *Ћèреј шò је мостй́ћ кòди на почéшку овйх жлèбова ... Ту́ се прелáзи преко рéке, шш́ јеру́ге. Уједно служу́ да се на ћèреј йде ... Сшáне на ћèреј и сш́сти устáву да затш́дри вòду да не йде у жлèб да не зòни кáмен.*

3. За направе и делове из којих истиче вода и покреће механизам забележили смо следеће лексеме.

2 О вокалским супституцијама у овом говору в. Пецо–Милановић 1968: 352–354.

3.1. Жљеб је предмет у облику дрвеног корита кроз који вода долази до точка и покреће га: *Жљеб наводи тачно на пераја г-удара и ондак оно окреће ... он је од дасака искључан четвртасастог облика.*

3.2. Устава је, такође, дрвена направа у облику лопате којом се зауставља улазак воде у жлеб на горњем крају, те се на тај начин зауставља воденица: *Устава да би се уставио даска иде у жљеб. Они ставе уставе и зашворе, вода не шече више под воденицу, удашше, него до ћерца само.* Овим се термином именује и водоравна даска којом се зауставља вода на доњем крају жлеба пред точком. За њихову се диференцијацију некада користе придеви *збрња* и *доња*: *Ту има мошка округла, за ову другу уставу, доњу, која е уз камен у воденицу код овог сандука што се скућља брашно ... и кад оће да се покрене камен, млин, он подигне мошку, односно мошку синушти на дол према води да синушти жљеб да бије вода у пераја. А кад оће да заустави, он шу мошку подигне увис и вода не пада у пераја, него како подигнуто, она пада преко тог тачка, ших пераја и не покреће га.*

4. Следећи лексички слој односи се на сам воденички механизам.

4.1. Лексемом *тачак*, односно вишечланим лексичким спојем са дерминативом *воденични* номинује се округла метална направа у коју удара вода и која се окреће. Некада се као синоним за точак користи и *камен*: *То камење што се тоди стоји дол, а ово је збр камење.* У ограниченој је употреби за овај део и лексема *вишо* – када се жели указати на капацитет воденице: *воденица са два (шири итд.) виша*, или када се говори о расподели ујама: *куј колко виша има, цео вишо, идла вишла, шолки део добива.* Овом лексемом се именује и точак у води, али и камење које точак покреће.

4.2. Дашчице на точку су *пераја*, а *дбруч* је круг који их учвршћује. Покретање воденичког механизма можемо илустровати исказом: *Тачак је звојздѣн, има пераја, удара вода у њѣга. Има жљеб који наводи воду. Пролази вода кроз њѣга и удара у тачак доле да врши дбрш (ВП); У воду, како оћеш, има и други тачак. То је метални или може да буде и дрвени, али обично буде метални са перајама ... вода кад удара у ша пераја, она покреће (М).*

4.3. Грѣда на којој је постављен точак именује се лексемом *руда* (М), или вишечланим називом из општег лексичког фонда – *лежѣћа грѣда* (ВП): *Тачак стоји на јѣдну доле грѣду. Оно је лежѣћа грѣда где је тачак.* Руда је ракласта на делу на коме лежи точак, и тај део се назива *ракљаши*. На ракластом делу руде налази се метална справа *кућишше*, у које је уграђен точак. *Кѣнац* је метална куглица која спаја точак и кућиште³. Са супротне, неракласте стране та руда је повезана са вертикалном рудом која се диже и спушта у зависности од тога да ли се жели млети ситније или крупније: *Руда се подиже регулише ситно и крутно брашно. Кајла је*

3 Овај део представља иновацију у механизму. Ту је некада долазио *шиљак* (исп. Тешић 1998а: 289), метални део који је улазио у кућиште и причвршћивао точак.

дашчица помоћу које се диже и спушта вертикална руда. Ситне капи воде које прште у виду магле приликом окретања точка називају се *омаја*.

4.4. За дрвену или гвоздену нараву ваљкастог облика која се окреће око своје осе и покреће горњи камен користе се лексеме *вршѐно* / *вршѐно*, односно његова деминутивна варијанта са редукованим *е* – *вршѐнце*: *Тдчак ... йма вршѐнце којѐ сировдди до збрѣѣга кѧмена. Тдчак је нѧшѧкнуш на шб вршѐнце. Тдчак се окрѣће. Вршѐнце йокрѣће збрѣни кѧмен.*

5. Следеће семантичко поље обухвата лексику којом се именује сложени механизам унутар воденице помоћу којег она ради.

5.1. Направе којима се директно врши притисак на зрна означавају се лексичким спојевима *збрѣни кѧмен* и *дбѣни кѧмен*, односно збирним ликом – *камѣње*, а само за горњи камен забележен је назив *збрѣѧк*. Избушено средиште горњег камена окружено лимом кроз које пада жито на доњи камен назива се *зрне* (М). *Дбѣни кѧмен сшбјѧ, а збрѣни се окрѣће ... вдда зѧ збни, окрѣће зѧ преко одрѣћене осовѣне, вршѐна ... удѧра скдро кѧмен у кѧмен, а жѣшо или кукурѣз пѧда йзмеђу кѧмена и дно зѧ мѣље; но збрѣни кѧмен бн је на средѣну, у цѣншар избушен цѣлом свдјом дебљѣном, йма јѣдан као лѣвак, одндсно круз мѣшѧлни де пѧда зрно и фѧкшѣички дно пѧда на дбѣни кѧмен, али пршѣшй йод камѣње и кад се кѧмен збрѣни окрѣће, бн зѧ мрѣви и мѣље зѧ* (ВП); *Тѧј круз, шб се зовѣ зрне* (М).

5.2. Лексемом *зѣздо* именује се дрвена ограда, искована од дасака, која окружује камење и спречава расипање млива: *Кѧмен је окрѣзго зблика, окрѣзо, а шѧ је йдсуда скдвана од дѧсака четврѣшѧсто зблика, на јѣдној сшрѧни йма прблас, шѧ двѧ кѧмена де се додирѣју шѣ је исѣчен прблас за јѣдну йоловѣну прѣчника кѧмена и дно кѧко се окрѣће дна исшѣрѣје брѧшно у мѧгли шѣ и дно пѧда у дрѣзу йдсуду.*

5.3. *Паѣрѣца* је назив за комад гвожђа која лежи преко пречника рупе у горњем камену и у који је уграђено вретено да би се точак окретао, а *сеѣ* је лексичка јединица којом се означава шипка која спаја вретено и паприцу: *На ѣѣга [сеѣ] лежй паѣрѣца* (ВП). *Тѣлац* је трупчиѣ у доњем камену кроз који пролази сеѣ. Исковане даске на којима стоји доњи камен називају се *пѧшос*.

5.4. Справа за оштрење камена овде се именује лексемом општег лексичког фонда *чѣкиѣ*, а сама та радња означава се глаголима *ковѧши* или *клепѧши*: *Чѣкиѣ је чѣлѣчан шшб се ковѣ кѧмен, ковѣ се а не дшшри* (ВП); *Кѧмен се ковѣ, клѣѧ се, с чѣкиѣ* (М).

6. За ентитети у којима се складиште зрна и помоћу којих она доспевају у уређај за млевење забележене су следеће лексеме.

6.1. *Кдш* је дрвени сандук у који се сипа оно што се меље. *Корѣшо* или *корѣшѧнце* је дрвена или метална посуда⁴ у дну коша из које падају зрна у камен. *Рѣза* је клинаста дашчица којом се регулише брзина којом ће испа-

4 Ову металну посуду округластог облика воденичар из ВП назива и *чавура*.

дати зрна из коша. Чекешило је дашчица за усмеравање и истеривање зрнења: *На шај кош има једно дрво које се окреће, удара у камен и покреће ту чавуру. То је чекешило ... тако испидају зрна; Има повише камена, на тим моткама, клешта, како се зову, стиоји кош дрвен, дрвена идсуда ко вана је косо ... доле уска десетину санишметира, горе висока до осамдесет санишметира и ту се сита зрно и испод тог дела, тог коша има коришанце, које је причвршћено са гвожђе, обичним армираним гвожђем за кош. Зрна падају у коришито широугласто. ... На то гвожђе шито држи коришанце је везана једна летва која стоји косо и једним крајем за то гвожђе двлаш стоји, а други део удара у камен, шај шито се окреће и како она удара, она пошреса ово коришанце и испреса ша зрна. Услед ове активности настаје бука, што је мотивисало фразеологизам: *звони ка чекешило*⁵, што се односи на особу која много, гласно говори, обично бесмислене ствари. Овом изразу је синониман и израз: *меље ка празна воденица*, који настаје истим асоцијацијама.*

7. Наредно семантичко поље обухвата лексеме којима се именују врсте материје које се мељу, као и врсте и квалитет млива.

7. 1. Хипероним *жито* се у овом крају користи само у значењу хипонима *пшеница*. На питање шта је *жито*, добили смо одговор: *Жито је пшеница*. За именовање онога што се меље користи се и лексема (*х*)*рана*: *како храна иде у млин*. *Брашно* је прах од самлевених зрна, а брашно може бити *пшенично / житино / бело, овсено, ражено, јечмено, кукурузно*. За ову последњу врсту, чини се, чешће је у употреби синтагма *прожито / пројно брашно*. Уопште се за самлевени прах користи лексема *мливо*. Мора се напоменути да се данас у воденицама овога краја, у ствари, добија само ова врста брашна. Каша од пројиног брашна именује се лексемом *качмак*.

7.2. *Јарма* је назив за млевени клип кукуруза – *кџрен*: *За стиоку јарма се меље, меље се џо кџрен са шалуске*. Љуспице које се одвајају при млевењу брашна називају се *мекње* или *шрице*. Овај други назив је устаљен само у изразима *Скупио се ка мш у шрице* и *Шта си се стиго ка шрице у воденице*, што се односи на уплашену, јадну особу.

8. Следећи лексички слој именује предмете у којима се складишти брашно и којима се мери.

8.1. *Мучњак*, у чијој је основи сачуван стари словенски назив за брашно – *мука*, јесте сандук у који пада брашно при млевењу. *Лојшита* (ВП) или *чаван* (М) је дрвена кашика којом се сакупља брашно. *Амбар / сандук* је дрвена кутија у којој се чува ујам. (Платнени) предмет у који се сакупља брашно и у коме се доноси зрно обично се именује хунгаризмом *џак*, врло ретко – *врџа*. *Набијач* је дугачка мотка која се ставља у џак да би стајао усправно.

5 Са тим је повезан и тамошњи обичај да се од брашна скупљеног испод чекетала умеси колач детету које неће да говори, како би оно звонило ка чекешило.

8.2. Надокнада која се у воденици узима за обављени посао назива се *ујам*. *Мџрица* је старинска запреминска мера за материју која се меље или за брашно, а метонимијском трансформацијом ова лексема означава и дрвену посуду у коју та запремина стаје. *Баџаиш* је, такође, запреминска мера за жито и брашно, као и назив за металну посуду у коју стаје та запремина.

9. Ако воденица има више власника, каже се да је *оршџачка* (ВП) / *аршџачка* (М), а један од власника назива се *оршџак* / *аршџак* (мн. *оршџаци* / *аршџаци*): *Оршџаци дџеле ујам, дџеле колџко кој њма дџела у воденици. Кључџар је особа која у случају ортаклука држи кључеве од амбара: Мџж да бџдџе сџџално кључџар, ал мџж да џа мџџају*. Лексеме *лишџра* и *џолиш* су познате информаторима као део лексичког инвентара везаног за воденицу, односно за означавање удела у власништву воденице и расподеле добити, али они не знају шта оне значе.

10. Поређењем са воденичком лексиком рачанског краја можемо уочити подударност у лексици која, у ствари, именује појмове и предмете који су основ овог сегмента материјалне културе. С друге стране, запажамо одсуство посебних лексичких назива за поједине реалије из овог заната у ресавском крају, као и то да се у ове две области истом лексемом именују различити ентитети или да се за исти ентитет користе различите лексеме.

10.1. Исту семантичку вредност у обе области имају лексеме: *воденица*, *џошочара*, *воденичар*, *жљеб*, *усџава*, *обруч*, *врџено*, *џорњи* / *џоњи камен* (камење), *џаџрица*, *руда*, *чекџтало*, *кош*, *брашно*, *мекиње*, *јарма*, *ујам* и сл.

10.2. Изостају лексичка факта која су у рачанском крају забележена за поједине ентитете, нпр. назив за горњи и шири део жлеба у који утиче вода (*лакомице*); за доњу греду на коју належе жлеб (*шемељ*); за справу којом се подиже и спушта горњи камен, и тиме регулише крупноћа млива (*кобила*), или посебан назив за чекић за оштрење камена (*сјечивица*); затим за део точка у који су усађена пера (*шруџина*); за направу којом се корито причвршћује за кош (*кључаница*); за дрвце на које се ослања водоравна дашчица чекетала (*ракљџица*); за један од усека на дашчици чекетала (*зарез*), и тако даље. Информатори су нам ове предмете именовали лексемама из општег лексичког фонда, као нпр. *руда*, *мошџка*, *даска*, *гвожђе* итд.

10.3. Уочавамо, такође, да се поједине лексеме у овим крајевима користе за различите ентитете: лексемом *јаз* се у рачанском крају именује канал којим долази вода до воденице, а у Ресави се њоме именује преграда помоћу које се канал ствара. Лексемом *мучњак* се у рачанском крају именује сандук који служи за сакупљање прљавог брашна, а у Ресави у њега пада брашно при млевењу, итд.

10.4. Различити називи се за исти ентитет употребљавају у ресавском и рачанском крају у следећим случајевима: *коло* = *шочак*, *кушџиште*

= бронза, реза = лопаџица, кајла = клин, сењ = преслица, жрне = жроило, жњездо = околицнице, патиос = маказе, карличница = кориџо итд.

11. Овај тип дијалекатске термилошке лексике одражава ступањ развоја материјалног живота, али је значајан и за духовни план, јер се утемељеност и значај воденице у колективном искуству виде по томе што су њоме мотивисани бројни фразеологизми, а о магијској и митској улози воденица често су писали етнографи и етнологзи (нпр. в. Раденковић 1996). Описи оваквих термилошких система из различитих крајева значајни су због праћења лексичких глоса, нпр. *коло* – *шочак*, *млин* – *воденица*, *жиџо* – *пшеница* и сл., односно – ради посматрања географског распореда дијалексема. Оваква истраживања су значајна и за праћење развоја и историје значења лексема.

Литература

Мијатовић 1930: Станоје М. Мијатовић, „Ресава“, *Српски етнографски зборник* XLVI, Београд, 97–239.

Пецо–Милановић 1968: Асим Пецо – Бранислав Милановић, „Ресавски говор“, *Српски дијалектолошки зборник* XVII, Београд, 241–351.

Раденковић 1996: Љубинко Раденковић, „Воденица – место додира човека и демонских сила“, *Даница* III, Београд, 1996, 122–128.

Тешић 1998а: Милосав Тешић, „Из воденичке терминологије рачанског краја“, *Српски језик* III/1–2, Београд, 287–292.

Тешић 1998б: Милосав Тешић, „Основни текст упитника за воденичку терминологију“, *Српски језик* III/1–2, Београд, 529–534.

*

Речник српскохрватског књижевног језика, I–VI, Матица српска (I–III и Матица хрватска), Нови Сад (I–III и Загреб), 1967–1978.

Речник српскохрватског књижевног и народног језика, I–XVII, Српска академија наука и уметности – Институт за српск(охрватск)и језик, Београд, 1959–2006.

К МЕЛЬНИЧНОЙ ТЕРМИНОЛОГИИ ОБЛАСТИ РЕСАВА

Резюме

В настоящей работе дается обзор мельничной терминологии области Ресава в рамках семантических полей. Лексемы распределены в семь семантических полей, в которых определено значение каждой статьи.

Марина Сјасојевић